

Incident v Čechách

Thomas Arnfelt

TEMNÝ THRILLER Z TEMNÝCH ČASŮ

Incident
is Cechach

Incident v Čechách

Thomas Årnfelt

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Thomas Årnfelt, 2015

Translation © Jarmila Kocourková, 2018

Cover © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-095-6 (pdf)

Věnováno Sofii

Sobota 13. dubna 1613

Experiment se zpočátku zdál být úspěšný. Pacient se zvedl z lůžka. Pokus ukazuje, že jednodušší pokyny dokáže splnit. Upadl však už za pouhou minutu a nejevil známky života. Z materiálu nezůstalo nic. Je zapotřebí ho opatřit více, nebo najít jinou alternativu.

Poloviční úspěch. Další výzkum nutný.

I

„Tak vy jste v Čechách ztratili celé jezuitské poselstvo. A teď byste chtěli, abych vám ho našel. Rozumím tomu správně?“

Maxmilián se na pohovce pohodlně opřel. Signor Francesco Foscari se na něj usmál a prohrábl si prošedivělé vousy. Pokud by ho Maxmilián neznal, mohl by se domnívat, že jezuita má smysl pro humor. Mnoho lidí už Foscariho lehkomyšlně podcenilo, většina však pouze jednou. Tohoto omylu se ale Maxmilián hodlal vyvarovat.

Svou sarkastickou poznámkou ale nemířil na Foscariho. Maxmilián si vychutnával, jak se signoru Raffianu Nerovi zúžily oči do škvírek. Už už se mu chystal odpovědět, avšak Foscari ho předešel.

„Jistě, i tak by se to dalo vyjádřit, pokud bych volil opatrná slova. Rozhodně bych si přál, abyste se tohoto úkolu ujal.“

Jako by měl Maxmilián možnost volby. Kdyby se otec Foscari rozhodl, že už dál jeho služby nepotřebuje, přestal by nad ním držet ochrannou ruku, což by nakonec vedlo k tomu, že by se nit Maxmiliánova života rychle přetrhla. Nejdůležitější ale bylo, aby se jednou mohl pomstít lidem, kteří si to podle jeho názoru zasloužili. A jako první zaplatí právě Nero. Bohužel ještě nenastal správný čas. Foscariova vila nebyla tím nejvhodnějším místem k odplatě. Maxmilián by nestačil udělat ani pár kroků...

Otevřely se dveře a Foscari se odmlčel. Dovnitř vešel sluha s podnosem a karafou vína. Vše postavil na stůl, poté z tácu vzal tři poháry a naplnil je. Pak zase zmizel. Maxmilián využil

toho, že oba jeho spolustolovníci sledovali sluhův odchod, a rychle prohodil svoji a Nerovu číši.

Teď ji římský inkvizitor zvedl do výše a Foscari ho následoval. Maxmilián opětoval přípitek.

„Mohli byste mi třeba vysvětlit, co mám s tou věcí společného,“ podotkl potom.

„Existují určité indicie, že budeme potřebovat vaše znalosti,“ vysvětlil Foscari.

Nero svraštil obočí a oči se mu – pokud to vůbec bylo možné – ještě více zúžily. Bylo čím dál jasnější, že Maxmiliána předvolali kvůli něčemu, co náleželo do pravomoci inkvizice.

„Jeden služebník z oné družiny jezuitů se vrátil. Toho zmateného mládence našel jakýsi venkovský kněz a postaral se o něj. Pak si ale uvědomil, že se s ním vlastně už před několika týdny setkal, a to spolu s menší skupinou našich vyslanců, kteří u něj tehdy nocovali.“ Foscari se odmlčel. „Kněz byl z nesouvislého vyprávění toho mladého muže velice rozrušený, a proto se na nás obrátil.“

„Takže existuje svědek?“ Maxmilián se nyní naklonil vpřed.

Raffiano Nero si odkašlal. Foscari pohlédl na Maxmiliána a potom na inkvizitora.

„Lépe řečeno – spíše existoval,“ odpověděl Foscari suše. „Bohužel nepřežil výslech.“

Nero se zatvářil zkroušeně. Maxmilián vyloudil na tváři účastný pohled, ale v duchu zaklel.

„Byl velice slabý.“ Nero se ovládal, přesto Maxmilián zaznamenal v jeho hlase lehké zachvění. „Vyprávění toho chlapce bylo naprosto zmatené. Máme podezření, že byl posedlý. Možná právě jeho vinou zmizela celá skupina. Rozhodli jsme se předvolat jednoho z jeho krajanů. Doufali jsme, že mu to rozváže jazyk. To se však nepodařilo, takže jsme museli použít jiné prostředky.“

Maxmilián znal velice dobře Nerovy *jiné prostředky*.

„Nechte mě hádat. Víc informací jste z něj už nedostali a pak se naneštěstí zhroutil?“

Nero přikývl a povzdechl si. „Asi to je takhle pro něj nejlepší. Stejně bychom nepustili muže s takovou představitostí mezi normální lidi. Způsobil by paniku.“

Maxmilián se rozhodl na tohle tvrzení nereagovat.

„Je zcela nepodstatné, co tam dělali,“ pokračoval Foscari. „Měli své poslání. Není nám znám žádný důvod, který by jim mohl zabránit ve splnění jejich úkolu zrovna v té oblasti, kde – jak se domníváme – zmizeli. Vlastně tudy jenom projížděli. Nejvěrohodnější vysvětlení za těchto okolností je, že byli v horách napadeni zvláště bezohlednými a bezcitnými bandity.“

Foscari se odmlčel a obrátil se ke krbu.

„Okolnosti kolem toho přeživšího mladíka vyžadují důkladnější prozkoumání případu. Byl totiž přesvědčen, že viděl konat dílo dáblovo. Potřebujeme vědět, co se s naším poselstvem opravdu stalo, ale zároveň nechceme v tamním kraji zbytečně budít pozornost tím, že tam vyšleme někoho, kdo bude spojován s naším řádem. Kromě toho máte tu výhodu, že mluvíte plynně jejich jazykem, tedy česky. Toť vše.“

Ano, právě to Maxmiliána zneklidňovalo. Znělo to až moc jednoduše. Mohli tam poslat téměř kohokoliv. Přesto povolali právě jeho. Museli mít daleko závažnější podezření. Nebo v tom vězelo něco, o čem se mu jaksi opomněli zmínit. Možná věděli víc, nebo jim ten mladík přeci jen něco kloudného prozradil, ale oni si tu informaci hodlali nechat pro sebe.

Nero si odkašlal.

„Stále jsem přesvědčen o tom, že by si tuto záležitost měl náš řád vyřídit sám.“

Foscari zavrtěl hlavou.

„Vy už jste udělali víc, než bylo nutné, drahý bratře. Nepřeji si, abyste se do toho nadále pletli.“

Opět se obrátil na Maxmiliána.

„Můžete převzít ten úkol?“

Zase jedna z Foscariho řečnických otázek.

Maxmilián chvíli tiše přemítal. Pak se zvedl a přešel k psacímu stolu, kde sebral arch papíru a husí brk, který namočil do inkoustu. Něco rychle napsal a předal to Foscarimu.

„Potřebuji mít naprosto volné ruce. Dostanu obvyklé dokumenty, ale také mi písemně potvrdíte moje naprosté zřeknutí se zodpovědnosti. Žádné otázky. A odpuštění hříchů, jak před samotnou akcí, tak po splnění úkolu. A tu sumu napsanou na papíru před vámi...“ Foscari jej opatrně rozložil a přelétl očima. Hlavu sklonil mírně stranou a podíval se na Maxmiliána, který větu dokončil: „... chci předem.“

Raffiano Nero vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale Foscari zvedl ruku a přikývl.

Neděle 14. dubna 1613

Možná se něco děje.

Musím zjistit, kde se stala chyba. Je třeba to prozkoumat. Důležité je porovnat jednotlivé zdroje, aby bylo možné vyvodit důsledky. Byla to náhoda, nebo existuje racionální důvod? Je obtížné to posoudit.

Kontrolován pacient v cele 4. Neuvěřitelné, že stále ještě žije. Škoda, že zešlel. Je nutné se lépe připravit na test pacienta v cele 5.

II

Magdaléna si označila stránku záložkou a vzhledla. Začalo svítat. Sfoukla svíčku a zavřela knihu. Přemohla ji únava, jako by přes ni někdo hodil těžkou deku. Možná by měla ještě znovu usnout, ale v téhle situaci to nebylo možné.

Místo toho popošla k oknu a zahleděla se do dálky na kamenný most, pod nímž se nalézal hrob. Dnes to bylo právě deset let, kdy stála tady nahoře v okně knihovny a za východu slunce pozorovala Kryštofa, jak cválá pryč, aby se připojil k císařské armádě. Hádali se tehdy celou noc. Vlastně ne úplně celou, tedy rozhodně ne pořád. Cítila, jak jí při té vzpomínce hoří tváře. Zlost a vášně jsou jako sestry – najdete je často blízko sebe.

Venku vítězně zakřičel sokol. Právě polapil něco, co přeběhlo úzkou stezku vinoucí se z hor. Možná hraboše. Magdaléna nemohla v ranní mlze rozeznat, co to bylo. Každopádně to teď bylo mrtvé.

Otočila se a odstoupila od psacího stolu stojícího uprostřed pokoje. Zvedla objemný foliant a nesla ho zpět na jeho místo na polici. „Nebud' smutná, moje drahá,“ vybavila se jí Kryštofova slova, „určitě svojí holubičce přivezu spoustu skvělé válečné kořisti. Možná něco drahého k zavěšení na stěnu, nebo stříbro, anebo co třeba vzácnou a napínavou knihu? Székely prý vlastní opravdu exotickou kolekci mimořádných děl.“

Magdaléna položila svazek zpět, obrátila se a zahleděla se na obrazy visící na stěnách podél knihovny. Pak vypustila vzduch z plic způsobem, který naznačoval, že ho tam držela

příliš dlouho. Ano, Kryštof měl pravdu. Jenže jí zapomněl slíbit, že se vrátí i on sám. Cestu tam ještě zvládl. Obdržela od něj dopis, kde popisoval první šarvátky a vyznával jí lásku. Dokonce se zúčastnil i rabování u Kronštadtu. Pak se mu ale cestou domů splasil kůň a Kryštof Jan Diviš z Vochova zůstal ležet pod ním. Kůň to přežil.

Ozvalo se tichoucké zaklepání na dveře.

„Ano, Elso?“

Dveře se otevřely a komorná vklouzla dovnitř. „Bude chtít paní posnídat tady nahoře? Nebo mám prostrít v jídelně?“

„Zůstanu tady, Elso. Po snídani mi pomůžeš s oblékáním. A přines ten stříbrný podnos.“ Nemusela vysvětlovat který. Elsa byla chytré děvče.

S tichouckým „samozřejmě, paní“ zase zmizela.

Zrcadlo velikosti dospělého člověka umístěné v šatně bylo neúprosné. Jeden z nejvíce ošetřovaných kusů nábytku na celém hradě. Vždy skvěle vyleštěné. Vždy krutě pravdivé. Jen jednou jej zapomněla komorná nablýskat. Dnes ovšem svou povinnost již splnila.

„Chce si dnes paní vzít ty černé šaty?“ zeptala se Elsa a zároveň utáhla korzet.

Magdaléna pozorovala v zrcadle, jak se jí vzedmula prsa. Zabloudila pohledem ke svému pasu, který se ještě zúžil zásluhou dalšího Elsina navyklého pohybu. Ani na nohách, obvykle samozřejmě zakrytých, Magdaléna nenašla žádnou zjevnou chybu. Nyní hleděla sama sobě do očí.

Oči byly kdysi její pýchou, v současnosti ale patřily k tomu nejméně přitažlivému na jejím vzhledu. Unavené, protkané červenými žilkami a orámované tmavými kruhy kolem - toho si nešlo nevšimnout. Posledně jmenované se naštěstí nechaly zakrýt, na to byla její komorná opravdu šikovná.

„Že tohle tělo pořád vypadá k světu, Elso?“ řekla, aniž odpověděla na služčinu otázku.

„Jistě, paní.“ Odpověď přišla příliš rychle na to, aby byla zcela pravdivá. Elsa to cítila sama, dokonce přestala utahovat šněrovačku. Magdaléna spatřila v zrcadle za vlastním obrazem její zrudlou tvář a rozpačitý úsměv.

„Jistě, paní,“ napodobila ji a rozesmála se.

„Paní ví, že si to opravdu myslím,“ pokračovala komorná. „Dnes jste ještě hezčí, než když jste se vdávala. Já jsem sice tehdy byla malá holka, ale už tenkrát jsem byla přesvědčená, že jste nejkrásnější na světě. Tak dospělá! Ale teď...“ udělala pauzu, „jste zralá, plnější, půvabnější. Už ne ta sedmnáctiletá dívka jako tehdy.“

Magdaléna se usmála. Měla ráda, když jí Elsa lichotila. A nejlepší na tom bylo, že ona sama si myslela totéž. Byla teď opravdu na vrcholu krásy. I proto se bála. Aby to s ní nezačalo jít z kopce. Objeví se první záhyby kůže, ňadra poklesnou, pokožka na rukou a nohou ztratí pružnost.

Znovu se pozorně zahleděla na svůj odraz v zrcadle. Co to tam je? Náznak vrásky? A nejsou váčky pod očima výraznější než jindy po podobné noci, kdy málo spala? Jistota všeho, na co byla až doteď hrdá, jako by se náhle začala drolit. Čelo se jí orosilo potem. Věděla, že přehání, ale zároveň pocítovala strach z nevyhnutelného. Náznaky tu již byly, pokud by je chtěla vidět. Byla si toho vědomá už nějakou dobu.

„To je skoro škoda nechat takové tělo ležet ladem, měla bych na ně někoho nalákat. Dokud na to ještě stačím.“

Viděla, jak se Elsa na chvílku zarazila, ale pak se rychle vzpamatovala a odpověděla: „Jistě, paní. Například hrabě Reichert z Birgenu se o vás velmi zajímá, soudě podle množství dopisů, které vám posílá. To by mohl být dobrý začátek. Paní by třeba mohla přijmout jedno z jeho pozvání na večeři.“

Magdaléna si nemohla nevzpomenout na první setkání s Reichertem ve Vídni. Bylo krátké, ale její představa o tehdy nově jmenovaném – a podle všeho nadutém – hraběti získala celkem

jasné obrysy. Stejně jako jeho zájem o ni. Nebo spíš o její majetek a kontakty.

„Ano, asi bych to měla udělat brzy,“ odpověděla a zároveň se otočila. „Pokud si Elsa myslí, že je to dobrý nápad.“

Elsa místo odpovědi jen sklopila oči. Magdaléna ji pohladila hřbetem ruky.

„Myslím, že to dnes budou ty červené. Co mají trochu staromódní stříh. Pomůže mi Elsa také upravit vlasy a napudrovat?“

Magdaléna několikrát obešla jídelnu. Krb, umístěný vedle delší strany stolu, minula už nejméně pětkrát. Zastavila se a zvedla oči k obrazům českých králů a dalších šlechticů – mužů i žen. Ačkoli se umělci snažili ze všech sil předlohy svých maleb vylepšit, bylo vidět, že na dotyčných už zapracoval zub času. Právě proto by si možná měla nechat namalovat portrét už teď?

Přemýšlela o svém ranním rozhovoru s komornou. Usmála se. Věci do sebe začínají zapadat. Pravděpodobně nastal čas na kratší cestu. Trochu se uklidnit a něco málo nakoupit. To děvče by si zasloužilo malý dárek.

Zatáhla za šňůrku zvonku. Trvalo jen pár minut, než se v otevřených dveřích objevila Elsina tvář.

„Paní zvonila?“

„Ano. Rozhodla jsem se, že pojedou do Prahy. Sama. Zabal mi věci, Elso. Vyrazím hned zítra po snídani. Vrátím se asi tak za týden nebo dva.“

Chvilí přemýšlela.

„Pokud Reichert pošle další pozvání na večeři, zatímco budu pryč, odpověz mu, že ho ráda přijmu hned, jak se vrátím z cest.“

Pátek 19. dubna 1613

Konečně došlo k nálezu ve sklepě knihovny.

Je zapotřebí vše přečíst a porovnat, aby se doplnily chybějící detaily.

Skladiště jsou teď plná.

III

Maxmilián se vyklonil z okna a rozhlížel se po městě. Kéž by tu mohl chvíli zůstat. Nikde žádní nepřátelé, nikdo ho tu neznal a nikdo ho nenutil k práci.

Vůbec ne jako v Římě. Ženy zde byly pěkně oblečené a vůbec tu bylo co pozorovat. Měl by zde ještě nějaký čas setrvat, ale asi z toho nic nebude. To už se v průběhu svého putování po světě naučil. Život pro něj představoval cestu – cestu ze tmy okamžiku, kde se člověk právě nacházel, do ještě větší tmy, když ho konečně pohřbili.

Utáhl si pevně opasek s dýkou a oblékl si venkovní plášť. Truhlice s vybavením byla zavřená a zamčená. Znovu vše zkontroloval, upravil si pero na klobouku a elegantním pohybem si klobouk nasadil. Vysoké holínky nepatřily k nejpohodlnějším, ale dobře plnily svůj účel. Člověk se neušpinil od bláta, byl jistější v chůzi a zároveň mohl díky jejich vyztužení rozdávat silné kopance, pokud bylo třeba.

Ozvalo se zatukání na dveře. Jedno znamenalo, že se blíží někdo cizí, víc než jedno naznačovalo, že Bertuccio chce vejít. Dveře se otevřely, aniž Maxmilián cokoliv řekl. Bertuccio se takhle ohlásil předem a věděl, že je očekáván. To byla jedna z mnoha věcí, které se naučil v průběhu dvou let v Maxmiliánových službách.

„Nějaké problémy, Bertuccio?“

„Ne, vůbec žádné, dostal jsem celou sumu. Udělal jsem, co jste řekl, a vyměnil peníze po částech na různých místech, abych neupoutal pozornost. Nenastaly žádné komplikace.“

„Velmi dobře. Nepředpokládal jsem, že by s obstaráním peněz mohl být nějaký problém. Ale jeden nikdy neví, co toho starého lišáka napadne.“

„Ne, pane.“

Ani na chvíli se nezarazil, ani na chvíli nezaváhal, než odpověděl. Zajímavé. Maxmilián byl přesvědčen, že Bertuccio je Foscariovým donašečem. Přesto to byl právě Foscari, který mu oponoval, když Maxmilián jednou poznamenal, že by se mu za určitých okolností mohl hodit pomocník. Tenhle mocný muž byl však neuvěřitelně zběhlý v umění předstírání, což byla vlastnost, kterou Maxmilián oceňoval. Navíc dokud informace zůstávaly u Foscariho, Maxmiliánovi nevadilo, že má přehled o jeho činnosti. Foscari uměl přimhouřit oči, ovšem jen na tak dlouho, dokud byl pro něj Maxmilián užitečný. Od toho dne, kdy se to změní, se bude muset o sebe postarat sám.

„Kdy odjedeme?“ zeptal se Maxmilián.

„Pokud pán bůh dá, zítra brzy ráno.“

„Dobrá, dobrá. Kterou cestu jsi vybral?“

„Buď se můžeme vydat k pobřeží a pak jet lodí do Terstu a odtud přes Hradec a Vídeň, protože touhle cestou se dostaneme do Čech pohodlně...“ Mladík se odmlčel.

„Anebo?“

„Anebo, pojedeme dostavníkem do Verony a pak budeme pokračovat na koni přes hory. To je ta jednodušší cesta –“ Větu ale nedokončil.

„Rozumím, jak to myslíš.“

„Jak to chce pán udělat?“

„Pojedeme zítra do Verony. Rád bych se vyhnul Benátkám. A tentokrát i Vídni.“

„Jste si jistý, pane?“

„Ano, takhle to bude nejlepší.“ Maxmilián se otrásl při pomyslení na jízdu na koňském hřbetě přes Alpy. Tahle zvířata se klidně splašila i na rovině. Ale jinak to nešlo. „Možná bychom

mohli využít příležitosti a navštívit cestou salcburského arcibiskupa. Určitě by to ocenil.“

Pro jednu ztratil Bertuccio svoji masku a uchechtl se, ale ihned se vzpamatoval.

„Dobře, zítra snesu dolů naše věci. Vezmeme s sebou všechno, nebo necháme něco v bytě?“

„Zabal truhlici s náradím, ale dohlédni na to, aby se dalo rychle přesunout do brašny k sedlu. Bude nejjednodušší, když budeme cestovat nalehko. Máme dost peněz, abychom si to tady na delší dobu pronajali.“

„Samozřejmě, pane.“

Foscari nazýval Bertuccia „chytrým až vychytralým“. Což se muselo mladíkovi při hodinách v seminári kolikrát vymstít. Maxmilián si uměl živě představit, kudy se ubíraly jeho diskuse s učiteli. Dokonce se po letech hluboko v něm ozval ten dobře známý pocit... Své komentáře vlastně Bertuccio nemyslel nikdy úplně vážně. Foscari trval na tom, že by bylo pro chlapce dobré, aby se na nějakou dobu vzdálil z Říma. Jednou se z něj jistě stane důstojný muž, ale právě teď pro něj nebyla škola ideálním útočištěm. Dnes, téměř o dva roky později, neměl Maxmilián důvod litovat svého tehdejšího rozhodnutí přijmout pomocníka.

Schoval rapír do pochvy, pistoli s kolečkovým zámkem zastrčil za opasek a na krk si pověsil velký stříbrný krucifix. „Potřebuji vyřídit venku pár věcí, než se vydáme na cestu. Dohlédni na to, abychom měli zabaleno a mohli zítra brzy ráno vyrazit na cestu.“

Čím příjemnější byla Verona, tím úmornější byla jízda přes Alpy. Jako nutnou součást cesty to ale musel přetrpět. Kůň, kterého mu sehnali, patřil k nejtupějším, jaké kdy měl. Vypadal zpočátku čile, ale bylo to jen zdání. Kéz by dokázal ve zvířatech číst stejně lehce jako v lidech. Teď cítil bolest v zadku kvůli dlouhému sezení v sedle a v nohách pro neustálé pobízení toho

líného zvířete, jak ho nutil udržovat alespoň jakési tempo. Možná by si měl vzít raději mezka, ti alespoň vypadali čiperně.

Kůň najednou na úzké cestě klopýtl. Maxmilián se mu zavěsil na krk a vydechl, až když ta potvora zase našla tempo. Sráz pod nimi nevypadal nijak lákavě. Znovu se narovnal v sedle a ohlédl se na Bertuccia, který jel těsně za ním se soumary za zády.

„Dorazíme brzy do nějaké vesnice? Nebo alespoň do šenku?“

„Jistě, pane. Přibližně za půlhodinu přijedeme do údolí k jezeru. U bližšího břehu se nachází malá vesnice. Tam by měl být hostinec, kde přenocujeme.“

„Inu dobrá, co se dá dělat. Rád bych se zbavil tohohle zvířete. Ale půlhodinu to ještě vydržím.“

„Dobře, pane.“

Maxmilián byl přesvědčen, že za půlhodinu uslyší, že to bude trvat ještě jednou tolik. Nebo že osada leží u vzdálenějšího břehu jezera. Stiskl zuby. Požádal mladíka, aby tuhle cestu naplánoval, a teď musí nést následky. Ale dny strávené na hřbetu koně mu sebraly smysl pro humor. Spravila by to pořádná postel. Tu by si zasloužil po řadě nocí venku - v jeskyních, v průrvách a na jiných nepohodlných místech. Postel s někým, kdo by mu ji zahřál.

Chlapec však nelhal. Asi po půlhodině cesty se dostali do údolí s jezerem. A vesnice, ve které měli přespat, ležela opravdu u bližšího břehu. Jenže celé jezero se nacházelo ve vzdálenější části údolí. Bertuccio začal být přeborníkem v tom, jak nelhat, ale přesto obratně manipulovat s pravdou. Dobře. Skvěle.

Pokrm nebyl ani zdaleka takový, že by se nad ním dalo jásat. Maxmilián odložil nůž na stůl a opřel se. Oheň z krbu mu prohřival unavená záda. Jídlo bylo alespoň teplé, což se nedalo říct o čemkoli, co pozřeli za posledních pár dní. Stýskalo se mu po Veroně. Nádherná Verona...

Všechny stížnosti byly marné. Cestovali, a to musí jeden něco vydržet. Maxmilián skutečně nebyl zhýčkaný ani líný. To by ve svém oboru hned skončil.

„Přejete si ještě něco?“

Zadával se do dekoltu mladé sklepnice. Možná to byla dcera hostinského nebo někoho ze sousedů. Spíš to druhé s ohledem na věk majitele šenku. Byla obdařena opravdu příjemnými tvary. Chvilí mlčel, než zvedl oči a setkal se s jejím pohledem.

„Teď už ne, ale trochu později určitě.“

Vtiskl jí do dlaně minci a potěšilo ho, když viděl, jak jí zahorely tváře. Ale peníz si ponechala.

Vrátil se ke svým myšlenkám. Zmizelo celé poselstvo jezuitů. Bylo by zajímavé dozvědět se, co měli tito zbožní mužové v Čechách za práci. Mohlo se jednat o velmi obtížný úkol. Ale o tom silně pochyboval. Byl přesvědčen – protože se jednalo o jezuitu –, že jejich cíle byly hlavně politické. Foscariho mlčenlivost určitě ovlivnil fakt, že země Koruny české teď představovaly skutečný sud střelného prachu. Jenže pokud by šlo o politiku, Foscari by ho nikdy do služby nepovolal, na to měl jiné lidi, kteří by vše hravě zvládli.

Ne, takový úkol by mu nesvěřili. Foscari byl zřejmě přesvědčený, že za tím vězely jiné důvody. O tom ostatně svědčila i skutečnost, že na schůzce byl přítomen signor Raffiano Nero. Tohohle římského inkvizitora by nikdy nepozvali, kdyby neexistovala jistá podezření... Maxmiliána vůbec nepřekvapilo, že Nero stihl při výslechu umučit jediného očitého svědka – to bylo Neronovy podobné. Povzdechl si. Moc by si býval chtěl s tím mladíkem promluvit. Jenže když Nero do někoho zařadil drápy, nepustil ho dřív, dokud z něj nedostal to, co potřeboval vědět. Pokud to tedy stihl...

Historika s mrtvým svědkem v Maxmiliánovi jen posilovala pocit, že ve hře jsou okolnosti, o kterých ani sami účastníci nesmí mít pražádné tušení. Neměl moc možností na výběr, ale zdálo se mu, že začít s knězem nebude úplně od věci.

Dobrá, nastal čas na trochu pohybu a rozptýlení. Zavolať na svojho sluhu.

„Vezmi si rapír, Bertuccio, setkáme sa vzadu za domom. Potrebujeme sa s ním naučiť lépe zacházet.“

Bertuccio vypadal mrzutějši než obvykle, přesto poslušně odpověděl „samozřejmě, pane“. Jako by si ani neuvědomil, že nyní nastal čas odplaty. Maxmilián si spokojeně představil, jak by to asi dopadlo, kdyby mu chlapec přímo zalhal. Ale to vlastně věděl dost přesně.

„Učíš se, Bertuccio.“

Mladík vzhlédl a než se zvedl, vyplivl hlinu z pusy. Neřekl nic. Jen ze sebe oprašoval smetí.

„Budeš-li takhle pokračovat, za pár měsíců se budu muset opravdu snažit. Až se vrátíš na univerzitu, způsobíš kamarádům nemalé starosti, vyzvou-li tě na souboj za to, že jsi proháněl jejich milenky.“

Bertuccio si prohrábl vlasy. Ve špinavém obličejí se objevil náznak úsměvu.

„Přeje si pán pokračovat ve výcviku?“

„Ne, děkuji, Bertuccio, pro dnešek to stačí. Pokud jsi už vybalil všechny věci, které patří do mého pokoje, můžeš si jít lehnout. Potřebujeme si odpočinout.“

„Děkuji, pane.“ Bertuccio odkulhal pryč. Bylo zřejmé, že se pokouší zakrýt bolest, a zítra se určitě probudí s několika pořádnými modřinami. Škrábance ho budou také pálit. Přesto se zlepšil. Bylo ale nad slunce jasné, že šermířský výcvik dnešních klášterních škol za mnoho nestojí.

Maxmilián chvíli postával na zahradě a prohlížel si mračna nad hřbety vysokých hor. Hluboce si povzdychl, pak se otočil a vešel do šenku. Hostinský pozvedl zrak a pohlédl na něj. Vypadal poněkud rozmrzele. Nebyl příliš nadšený z toho, že má na noc hosty. Hosty, kteří navíc vypadali, že nemají peněz nazbyt.

„Přeje si pán ještě něco?“ zeptal se poněkud znuděně.

„Pošlete za mnou za chvíli tu dívku s lahví vašeho nejlepšího vína,“ odpověděl Maxmilián a poslal mu přes stůl hrst mincí.

Hostinský chtěl něco odpovědět, ale pak si všiml, kolik dostal zapláceno, a rozhodl se raději mlčet. Maxmilián vystoupal po schodech do svého pokoje. Usadil se na postel a zadíval se oknem ven, dokud neuslyšel tichouнкé zaklepání na dveře.

Neděle 28. dubna 1613

Učiněn objev! Musím co nejdřív provést nový experiment. Je třeba začít s živým objektem.

IV

Byli zpátky v horách. Po bavorských nížinách, kopcích a lesích to bylo skoro jako vrátit se domů. Maxmilián se zadíval dolů podél stezky, po které jeli. Táhla se kolem bílé kamenné stavby s dřevěnou věžičkou. Vrátit se domů... Zachvěl se. Čechy.

Zavřel oči a spatřil Helenin obličej. Dosud si na ni v průběhu dne vzpomněl jen zřídka. Většinou její obraz odháněl. Za tohle měl signor Raffiano Nero zaplatit životem. Oba si toho byli vědomi. Věděl to i Foscari. Toho dne, kdy Maxmilián a Foscari přestanou jeden druhého potřebovat, nebude existovat nic, co by Maxmiliána udrželo na uzdě. Právě proto také Nero Foscariho přemlouval, aby využil Maxmiliánových služeb. Byl příliš zbabělý na to, aby se mu postavil. Věděl, že by nevyvázl živý. A on se o svůj život opravdu strachoval – Nero, ten bázlivý chudák.

Vrátit se domů... Nikdy už to nebude jako dřív. Po všem, co se stalo tady i jinde. Ale co, na tomhle místě nikdy nebyl. Otočil se na Bertuccia a ukázal na malý kostelík.

„Půjdeme na mši? Dostaneme se tam akorát včas.“

Bertuccio se na něj podíval. Údiv, překvapení i znechucení se mu zračily v tváři, i když se snažil působit, jako že se ho to nedotklo. Maxmilián si nemohl odpustit úsměv nad duševním utrpením svého mladého pomocníka.

„Myslel jsem, že budeš šťastný. Už dlouho jsme neslyšeli slovo boží, kromě toho, co jsi ty sám pronesl u krucifixu vedle cesty.“

„Když pán chce.“ V Bertucciově odpovědi se objevil náznak zaváhání.

„Drobet zábavy by nám snad mohlo prospět?“

„Nevím, jestli slovo zábava vystihuje popis utrakvistické mše.“

„Určitě není nudnější než ty, na které obvykle chodíš. Ať tak či onak, mohla by to pro tebe být užitečná zkušenost. Jdeš se mnou, aby ses naučil víc o světě kolem. Tohle je výborná příležitost.“

Bertuccio neslyšně zamumlal odpověď. Maxmilián se zasmál. Dorazili ke kostelu, a zrovna když přivazovali koně, vcházeli do tmavých vrat poslední návštěvníci bohoslužby.

V malém kostelíku zbaveném všech ozdob zasedli do dřevěné lavice až úplně vzadu. Kněz vypadal téměř stejně zmučeně jako muž na kříži, který visel za ním. Okamžitě si všiml neznámých příchozích. Maxmilián byl přesvědčen, že dštil své protipapežské tirády jen proto, aby hosty vyzkoušel. Určitě ho nesmírně popuzovalo Bertucciovo mnišské oblečení. Vodopád farářových slov chlapce sice nijak výrazně nezasáhl, přesto působil sklíčeně. Mimoděk kroutil šněrováním své kutny.

Maxmilián přestal sledovat mši a několikrát se pomalu nadechl. V myšlenkách se vrátil k rozhovoru s Foscariem. Viděli se v poslední době zřídka, proto musel z jejich setkání vytěžit maximum. Z myšlenek jej vyrušil Bertuccio, který nešťastně listoval v žaltáři. Zoufalý to mladík...

Když mše skončila, prosmýkli se hlavním vchodem dříve, než se začali trousit ven i ostatní. Nechtěli na sebe zbytečně upozorňovat. Z dálky pozorovali návštěvníky kostela, kteří se vraceli pomalu domů. Místní sedláci a horalé. Nikdo zajímavý. Jakmile si byli jistí, že všichni odešli, vrátili se do kostela. Kněz byl zaměstnán sbíráním svých věcí - ani nezvedl hlavu, když vstoupili.

„Přicházíte z Říma, že?“

„Pokud si to myslíte, nemám žádný důvod vám to vyvracet.“

Maxmilián popošel ke schodům na kazatelnu a u prvního se zastavil.

„Máme na vás několik otázek. Doufám, že nám vyhovíte a sdělíte nám informace, které potřebujeme. Můžeme se někde posadit a popovídat si? Nerušeně, samozřejmě. Jedná se o chlapce, jenž k vám před několika týdny přišel. Vyhladovělý, vyděšený a zoufalý mladík, o kterého jste se postaral a který byl následně předán do Říma.“

Kněz se pomalu otočil a pak sešel po schodech dolů, Maxmiliánovi naproti.

„Můžeme jít ke mně domů. Tady hrozí riziko, že někdo přijde a uslyší nás.“

Maxmilián přikývl a ustoupil mu z cesty.

Následovali kněze přes zahradu až k domu, kde se usadili u jídelního stolu. Kněz zapálil oheň v krbu, přestože byl celkem teplý den. Teprve potom se k nim posadil.

Maxmilián byl spokojený s Bertucciem mimo jiné i proto, že se obvykle příliš neptal a držel se v pozadí. Nyní však jel na koni vedle Maxmiliána a na čele se mu rýsovala hluboká vráska.

„Víme teď opravdu víc než předtím? Vyprávění toho chlapce nedává smysl. Pokud nám ovšem kněz řekl všechno.“ Podíval se na Maxmiliána.

„Milý příteli, proč tomu faráři nedůvěřuješ? Kvůli něčemu v jeho chování, nebo z čistě teologických důvodů?“

Bertuccio na něj chvíli zíral, pak sklouzl pohledem na cestu před nimi, potom si prohlédl listnaté stromy snažící se ze všech sil získat zpět půdu, o kterou přišly kvůli cestě, a nakonec se podíval opět na svého pána.

„Nevím.“

Maxmilián zadržel koně a zaclonil si oči dlaní, aby se mohl podívat do dálky proti polednímu slunci, zpět na vesničku a kostelík, které právě opustili.

„Podle mého názoru se mu vůbec nelíbilo, že jsme tam byli, a ještě méně se mu zamlouval svět, který představujeme. Ale

nezdá se mi, že by nám lhal nebo že by nám něco schválně zamlčel. Myslím, že nám řekl všechno, co věděl.“

Bertuccio se stisknutými rty přikývl. Nelíbilo se mu, když se mýlil. Měl se stále co učit. Člověk by mohl předpokládat, že už si zvykl na to, že ho lidé nemají rádi. Jenže Maxmilián s tím měl dlouhodobé zkušenosti a věděl, že opak je pravdou. Kněz jim dal velmi otevřeně najevo svou nelibost a Bertuccio se nad to nedokázal povznést. Bolí to, když vás ostatní nenávidí a vy si to připustíte.

Jediné, co pomáhalo, bylo udržovat si od lidí odstup. Od těch obyčejných, ale i od kacířů, čarodějnic, utrakvistů nebo prostě jen těch, kteří si vytáhli špatný los a připletli se jim do cesty. V každé době se pro ně našla práce. Vždycky to někdo odnesl. Opravdu důležité bylo jen dokončit úkol. Potom ať si každý myslí, co chce. Čím víc se jich lidé báli nebo jimi opovrhovali, tím snadněji se nechali odhalit. Toho uměl Maxmilián využít.

„Něco jsme se přece jen dozvěděli,“ pronesl po chvíli. „Myslíš si to také, Bertuccio?“

Bertuccio chvíli přemýšlel, než řekl: „Jistě, pane. Souhlasím. Kněz měl teorii o tom, odkud ten mladík přišel, že?“

Maxmilián přikývl. Farář byl všímavý. Nepodařilo se mu sice dostat z mladíka příliš informací, ale přece jen mohli některých jeho postřehů využít. Maxmiliánův pohled klouzal po mapě. Měli namířeno do kraje, kde se nacházely tři vesnice, v nichž by si mohli zbudovat základnu. Pokud budou udržovat svižné tempo, měli by se tam dostat zhruba za den jízdy. Potom by se nadlouho zbavil sedla, na což se doopravdy těšil.

„Myslíš, že to, co se s nimi stalo, má nějakou souvislost s jejich úkolem, Bertuccio?“

Mladík se na něj podíval, jako by nechápal, proč tu otázku vlastně dostal. Opět chvíli uvažoval, než odpověděl.

„Ne, pane, asi nemá. Ale nedokážu vysvětlit, proč si to myslím.“

Maxmilián přikývl a pohlédl na cestu, klikatící se před nimi. Bertuccio vypadal velmi rozrušeně, když do toho evangelického kostela vstoupili. Tohle ještě nikdy nezažil, i proto byl asi tak nešťastný. Téměř se neudržel... Podle svědectví kněze opravdu nic nenasvědčovalo tomu, že by měli pátrat právě tady. Mládenec proto několikrát opakoval poznámky jako „Proč bychom tu měli zůstat?“ nebo „Říkal jsem pánovi, abychom pokračovali dál. Tady nemáme co dělat...“.

„Fakt, že si nás Foscari najal, také něco naznačuje, že?“

Bertuccio se na něj zadíval, nejprve se staženým obočím a s otázkou v očích, ale pak uvolnil svaly v obličeji a pomalu přikývl.

„Pokud by Foscari podezřívál své politické odpůrce, určitě by vyslal někoho ze svých lidí, nemám pravdu?“ pokračoval Maxmilián. Bertuccio opět souhlasil.

„Víme, že poselstvo bylo předtím v Bavorsku. Také je prokázáno, že měli pokračovat kamsi do nitra Českého království. Pokud by ses chtěl dostat do těchto míst a zároveň na sebe co nejméně upozornit, kudy by ses vydal, Bertuccio?“

Bertuccio se rozhlédl kolem, a než odpověděl, studoval pečlivě kopce, mezi nimiž se vinula stezka, rovněž jehličnany i listnaté stromy, rostoucí na kraji cesty, a stejně tak vrcholky okolních hor.

„Tudy?“

„Ano, také bych to tak udělal. Cestou nejsou žádná města. Ani rozsáhlá panství, kde by k sobě mohli přitáhnout pozornost politicky uvědomělých šlechticů. Jen pár malých hradů, stojících o samotě v lesích. Od počátku jsem si myslel, že bychom neměli brát do úvahy jejich poslání, ale teď jsem o tom přesvědčený. Máme štěstí, neboť by vyžadovalo neobyčejné úsilí přimět Foscariho, aby nám odhalil své plány. Stejně by bylo trochu pozdě s tím teď začínat.“

„Když už mluvíme o odhalování, pane... Musel jste být na toho kněze tak tvrdý?“

„Copak, můj milý Bertuccio? Slitování s nekatolíkem? To jsem si o tobě nemyslel.“ Maxmilián se zasmál.

„To ne, ale přesto...“ Bertuccio nechal poslední slovo viset ve vzduchu.

„Jen klid. On se z toho sebere. Alespoň částečně. Chtěl jsem si být jistý, že nám řekne všechno, co ví. Že nám poví pravdu. Nebo alespoň to, co za pravdu považuje...“

Pondělí 29. dubna 1613

Nový test. Pacient křičel hodinu bez přerušení. Musí pryč. Pořád někde dělám chybu. Pro tuto chvíli přerušuji experiment. Přesto je to správný směr. Je třeba si to znovu pročíst. Musím už dosáhnout výsledků; nastal čas přichystat plány pro budoucnost.

V

Magdaléna přecházela knihovnou sem a tam. Tělo jí začalo dávat najevo, že je vzhůru už od svítání. Myslela si, že malé povyražení v Praze jí udělá dobře. Její očekávání se vlastně naplnilo. Opravdu se uklidnila, ba dokonce i vyřídila pár záležitostí.

Usmála se, když si vzpomněla na malíře. Jakmile obdržel její zadání, byl poněkud nepříjemný, ale zachytil ji přesně tak, jak si to představovala. Trochu rozpačitě se jí pokusil vysvětlit, že o něco méně vyzývavý portrét by byl více v souladu s módními trendy. Například by měl ukazovat méně nahé kůže. Utrakvista jeden! Ale pak přišel její zásluhou na jiné myšlenky a udělal přesně to, oč ho požádala. Jen spánek se jí v Praze ještě zhoršil a ani po návratu nedošlo k žádné změně. Už na to byla vlastně zvyklá.

Pražské salóny byly vždycky příjemné, jen je teď víc než kdy jindy ovládala politika. Příliš mnoho lidí se chtělo bavit o problémech těch druhých. Magdaléna se tím nikdy nenechala vést z rovnováhy. Pro ni bylo důležité vědět, co chce, a jít si za tím. Mluvením o nepodstatných záležitostech by jen ztrácela čas.

Pokud by se věci daly do pohybu špatným směrem a došlo k válce, samozřejmě že by se jí to dotklo. Mohla by se ocitnout i v nebezpečí. Ale člověk nesměl řešit problémy s horkou hlavou. Nejlepší bylo přijít na to, jak nastalou situaci co nejlépe využít ve svůj prospěch. Změnit ji by asi bylo nad její síly, ale mohla dohlédnout na to, aby v dané chvíli dosáhla maxima a přitom minimalizovala ztráty.

Náboženské spory byly opravdu velmi nebezpečné. Vzbuzovaly vášně. V takové době bylo nejlepší mít kontakty na obou stranách nebo stát zcela mimo. Jenže dlouhodobě to šlo jen velmi obtížně. Jistě, velmi se o tom všem mluvilo, ale existovalo jen malé riziko, že z téhle jiskry vzejde plamen. Tady nahoře na hradě by jistě mohla přechkat očekávanou válečnou smršť, pokud by k ní došlo.

Nechala si také ušít nové šaty. Nebyly sice podle nejnovější módy, ale byly vkusně zdobené. Možná proto, že začala stárnout, se jí teď víc líbily starší modely. Ano, bude si muset na tu myšlenku zvyknout.

„Paní?“ Elsa vešla do pokoje. Magdaléna se otočila od okna. Jak dlouho tady stála a vyhlížela ven? Jak dlouho tu Elsa čekala? Ale ani jedno ji vlastně netrápilo.

„Copak, Elso?“

„Přišel sem jeden ze sluhů hraběte z Birgenu se vzkazem.“ Elsa jí podala složený dopis s neporušenou pečeti.

„Aha, to bych si ho asi měla přečíst. Jsem poněkud překvapená, že se neozval dříve.“

Rozlomila pečeť a přešla očima text. Byl zřejmě také na cestách, ale nyní by ji rád pozval k sobě na večeři.

„Odpovíte mu, paní?“

„Jistě, Elso, někoho za ním pošli. Vyříd mu mé pozdravy a vřelé poděkování. Ale také mu sděl, že bych se cítila jistěji, pokud by on dorazil sem. Jako mladá bezbranná žena bych ocenila, pokud by naše první setkání proběhlo v mém sídle.“

„Ano, paní.“

„Navrhni mu, že může přijet už zítra. Jsem si jistá, že kuchař vymyslí něco chutného k večeři a že ty dohlédneš na to, aby bylo v jídelně uklizeno a náležitě prostřeno.“

Elsa neřekla nic, jen se uklonila.

„To je vše, Elso, pokud by mě někdo hledal, budu v zahradě. Potřebuji chvíli přemýšlet, takže se trochu projdu.“

Procházka jí udělala opravdu dobře. Zнала jen málo příležitostí, které by natolik uvolňovaly mysl, jako dovolit nohám jít tam, kam se jim zachtělo. Fungovalo to ještě lépe v noci, ale i ve dne to byl dobrý způsob, jak potlačit únavu, objevit nové úhly pohledu na problém, který ji trápil, nebo ho dokonce vyřešit.

Vyšla po schodech k jídelně. Elsa byla uvnitř. Magdaléna se tiše zastavila v otevřených dveřích. Elsa tam stála a dívala se na nový obraz. Visel nad kratší stranou stolu na stěně nad místem, kde Magdaléna sedávala, takže byla vlastně pořád přítomna, i když zde ve skutečnosti zrovna nebyla.

„Myslíš si, že mě zachytil věrně, Elso?“

Elsa sebou trhla a obrátila se. Magdaléna si nemohla pomoci a usmála se, když spatřila, jak dívčiny malé kulaté tváře zrudly.

„Ano, paní, je velmi krásný.“ Elsa sklopila oči k podlaze, jako by chtěla zakrýt rozpaky.

„Jestlipak víš, zda byl můj dopis doručen?“

„Jistě, paní. Byl odevzdán. Pán si jej hned přečetl a okamžitě napsal odpověď. Myslí si, že není správné, když dovolí dámě, aby nechala chystat večeři, ale zároveň nemůže takovou nabídku odmítnout. Přijde rád, ale doufá, že bude mít možnost paní oplatit v brzké době její pozvání.“

„To zní velmi dobře, Elso. Udělaly jsme pokrok. Myslíš si to také?“

„Ano, paní.“

Bylo na něm něco divného. Magdaléna se nemohla rozhodnout, zda je to tím, že trpí nedostatkem inteligence, nebo to na ni jen hraje. Vlastně asi nebyl žádný prostáček, jen instinktivně a zcela bezmyšlenkovitě dodržoval etiketu, až to působilo hloupě. Přesto se jí stále vracela na mysl otázka, zda to jen

předstírá, nebo je opravdu takový. V tuhle chvíli to pro ni sice nebylo příliš důležité, avšak pokud by někdy vyšlo najevo, že jako žena podceňuje výše postaveného muže, pohybovala by se na nebezpečně tenkém ledě.

Všimla si, že jeho pohled často zabloudil k obrazu, visícímu nad její hlavou, a pak zase zpátky k ní. Při jedné takové příležitosti zachytila jeho pohled a všimla si, že zrudl.

„Slyšela jsem, že jste byl nějakou dobu na cestách,“ pronesla, právě když přiložil sklenku s vínem k ústům.

Pokusil se rychle polknout a ubrouskem si osušit rty, ale rozkašlal se a ona se bavila tím, jak snadno ho dokáže vyvést z rovnováhy. Bylo to však až příliš jednoduché.

„Ano, měl jsem jisté záležitosti k vyřizování, proto jsem jel na pár dní do Vídně,“ odpověděl, když si konečně pořádně odkašlal.

„Vídeň...“ Odmlčela se, ale za chvíli pokračovala: „Máte tam příbuzné?“

Osušil si ústa okrajem rukávu košile.

„Příbuzné? Ach ne, moji rodiče už dávno opustili tento svět. Matka zemřela při porodu mého bratra a otec padl v Transylvánii.“

„Podívejme, tady nás něco spojuje,“ pronesla a pokusila se o co nejnevinější úsměv. „Myslím tím naše blízké, kteří zahynuli ve válce v Transylvánii,“ pokračovala, když neodpovídal.

Dál se na ni tázavě díval.

„Ale máte pořád ještě bratra, že?“ zeptala se.

„To by bylo hezké... Stal se ale v pouhých pěti letech obětí moru.“

„Tak někoho jiného? Strýce, tetu, prostě příbuzného, s kým se občas setkáváte?“

Jen zavrtěl hlavou.

„Naše rodina nebyla nikdy dost silná. Její členové mnohokrát podlehli moru a dalším epidemiím. S ostatními příbuznými

našeho rozvětveného rodu jsme se nikdy nestýkali. Takže teď jsem zůstal sám.“

Na chvíli se odmlčel, jako by přemýšlel, zda se těmito osobními poznámkami neprovinil proti bontonu. Nebo možná hloubal nad něčím jiným.

„Co jste vyřizoval v hlavním městě naší říše? Možná se ale pro dámu nehodí, aby se vás takto vyptávala...“

„Nebylo to vůbec nic důležitého. Rozhodně nic zábavného. Jen pár formalit, které jsem musel dát do pořádku. Zkrátka nic vzrušujícího,“ prohlásil a vrtěl hlavou natolik vehementně, až mu velká mašle u krku poskakovala.

„Daleko zajímavější je zcela jistě to,“ pokračoval, „že jsem směl přijít dnes večer k vám, milá paní baronko.“

„Magdaléna, s vaším dovolením. Nemusíme být tak formální, že?“

„Ech, jistěže ne, pokud dovolíte.“ Vypadalo to, že opatrně hledá slova. „Ale musím naléhat, abych vám směl pozvání oplacit. Teď, když jsem vás snad již přesvědčil, že se z mé strany nemusíte ničeho obávat...“

„Takové pozvání mohu těžko odmítnout. Pokusíme se společně najít datum, které nám bude oběma vyhovovat. Ale teď musím bohužel náš zajímavý rozhovor ukončit. Potřebuji si odpočinout. Pokud se na mě tedy nebudete zlobit. Je únavné starat se o celé panství úplně sama.“ S milým úsměvem skromně sklopila pohled na stůl.

„Určitě vás nechci zdržovat déle, než je nutné. Mnohokrát děkuji za skvělou hostinu a vaši okouzlující společnost.“ Vstal a zamířil k ní, aby jí políbil ruku. „Pošlu sluhu, abychom se domluvili na vaši návštěvě.“

„Potěšení bylo na mé straně. Elso, vyprovodiš pana hraběte?“

Většinou si Magdaléna česání vlasů vychutnávala. Ale dnes byly Elsiny pohyby poněkud prudší než obvykle. Ne takové,

aby způsobily bolest, ale přece jen probírala zacuchané vlasy hřebenem razantněji, než bylo obvyklé. Až musela Magdaléna zaklonit hlavu.

„Šlo to dobře, že, Elso?“

„Pokud si to paní myslí, tak ano.“

„Hrabě Reichert z Birgeny se ti nelíbí?“ zeptala se a podívala se na ni v zrcadle.

„Pokud paní chce, aby se mi líbil, pak tomu tak bude.“

Magdaléna si nemohla pomoci a musela se na ni usmát. Elsa okamžitě odvrátila pohled a zahleděla se na podlahu.

„Promiň, Elso, ale já to po tobě přece nechci. Myslím, že my dvě, ty a já, nějakého Reicherta hravě zvládneme.“

Magdaléna se na chvíli odmlčela.

„Když dobře rozdáme karty, můžeme mít brzy na starosti celé hrabství. Za to stojí se trochu obětovat.“

Zvedla se prudce ze židle. Elsa se vmžiku vzpamatovala, a když odlepila pohled od země, měla už ve tváři úsměv.

„Cítím, že musím ihned do postele,“ zavrnila Magdaléna. „Tenhle den byl docela dlouhý. Pomoz mi se svlékáním.“

Elsiny prsty hbitě rozvazovaly šněrování. Pak pokračovala se spodničkami. Když zbavila svou paní korzetu, zastavily se její ruce na okamžik na vnější straně Magdaléniných prsou, než zase pokračovaly v práci. Magdaléna se zhluboka nadechla. Pocit z toho krátkého doteku v ní zůstal.

„Potřebuje paní pomoc s oblečením na noc?“

Magdaléna se neotočila. Zaklonila se dozadu, až se její tvář dotkla Elsiny.

„Myslíš si, Elso, že potřebuji noční košili?“

Elsa neodpověděla. Prsty se pomalu dotýkala Magdalénina krku, ramen, zad a pak prsou. Magdaléna vnímala, jak se jí zrychluje dech a je stále hlasitější.

Chvíli tam takhle stály, pak poodešla k velké posteli s nebesy a schoulila se v ní.

„Možná tady chceš, Elso, zůstat přes noc?“ zeptala se. Elsa přikývla a začala si rozvazovat šněrovačku.

*

Klíč vězel v zámku. Ve dveřích, do kterých nikdo ze sloužících zřejmě nikdy nevstoupil. Protože pokaždé byly zamčené a klíč k nim jako by ani neexistoval. Ale právě tohle od prvního dne Renatu zaujalo. Tentokrát tady v noci zřejmě někdo byl a klíč v zámku zapomněl.

Často se opatrně vyptávala, co za dveřmi je, ale dostávalo se jí vždy jen vyhýbavých odpovědí. Musela držet zvědavost na uzdě, aby si toho nikdo nevšiml. To, co bylo takhle dobře zavřené, musí být jistě cenné. Pokud tady byl někde ukrytý poklad, pak ho Renata najde.

Dobře, že zrovna dnes vstala tak časně ráno. Nikdo neví, kde je, a ještě nejméně hodinu ji nebudou postrádat. Má akorát čas, aby našla poklad a ještě se stihla vrátit. Takovou příležitost si nesmí nechat ujít.

Proklouzla dveřmi a opatrně je za sebou zavřela. Na druhé straně vedly schody dolů, přesně jak si myslela. Plamen louče se zachvěl, když zavírala, ale nezhasl, a ona nyní v jeho světle začala sestupovat po jednotlivých stupních natolik potichu, jak jen jí to rozvrzané schody dovolily.

Dolů vedlo tolik schodů, že je Renata po chvíli přestala počítat. Ocitla se už hodně hluboko. Dokonce asi až pod sklepem. Schody se stáčely pořád dokola, takže brzy ztratila pojem o tom, jakým směrem míří. Přesto to nechtěla vzdát, času měla stále dost.

Čím scházela níž, tím víc vzduch těžknul. Nedokázala určit, proč tomu tak je, ale bylo to docela nepříjemné. Teď se však před ní objevily nové dveře. Nacházely se u paty schodů a nebyly zamčené. Opatrně je otevřela a vstoupila jimi do prostoru

vytesaného do skály. Místnost měla kruhový půdorys. Renata si teď byla zcela jistá, že se nachází pořádný kus pod spíží. Když se v mihotavé záři lampy rozhlédla, zjistila, že odsud vedou dva východy. Měla si s sebou vzít lepší světlo, pomyslela si, ale teď bylo pozdě na to, aby pro něj běžela nahoru. Vybrala si pravý východ.

Vysněný poklad stále ne a ne najít. Jistě, objevila řadu podivných věcí, ale nic cenného. Nyní se nacházela uprostřed rozlehlé prostory. Tak velké, že na stěny dohlédla jen s obtížemi, přestože její oči už trochu uvykly tmě. Kudy ven? Kroužila po místnosti. O něco zakopla a málem jí přitom zhasla lampa. Ztracenou rovnováhu našla díky kovové tyči, které se zachytila.

Tyč byla součástí mříže. Je snad poklad za ní? Rozhlédla se po sklepení a uvědomila si, že takových zamřížovaných výklenků je kolem více. Tehdy zaslechla zakvílení. Srdce jí bilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi, přesto se přinutila podívat do tmy za mřížovím.

Vykřikla. V panice odklopýtala na druhou stranu a nahlédla do výklenku naproti. Tentokrát už nevykřikla, ačkoliv chtěla. Ani té nejmenší hláске se nepodařilo prodrat přes její rty.

Utíkala. Z čela jí tekla krev, protože se zapomněla v nízkém vchodu sehnout. Louč už dávno ztratila, přesto pořád běžela. Upadla a poškrábala si ruce. Tohle musí být správná cesta. Prostě musí. Jestli ne... Vstala. Před sebou měla dveře. To budou ty, které vedou ke schodům ven. Odhrnula si z očí zakrvácené a lepkavé vlasy a opatrně dveře otevřela.

Byly tam schody. Teď rychle pryč... Chvátala nahoru, ale pak si přišlápla šaty. Upadla obličejem na hranu kamenného stupně a omráčeně se skutálela o několik schodů níž. Přejela si dlaní ústa a otřela krev, která jí tekla z nosu. Druhou paži nemohla zvednout. Vyškrábala se na nohy a pomalu začala zase stoupat vzhůru. Pokaždé, když položila váhu na pravou nohu, zaúpěla bolestí. V hlavě jí hučelo a pohled se zamžlil.

Tam vepředu. Dveře. Pryč odtud a pak i z tohoto sídla. To bylo teď jediné důležité. Došourala se ke dveřím a položila na ně ucho. Na druhé straně bylo ticho, proto se odvážíla stisknout kliku.

Dveře byly zamčené. Zatímco byla dole, někdo zvenku otočil klíčem v zámku. Slzy, které se jí až dosud dařilo zadržet, jí vytryskly z očí a na tvářích se smísily s krví a špínou.

Pátek 3. května 1613

Pacienti poslouchají příkazy uspokojivě. Kontrolní mechanismy fungují.

Nařízeno pacientovi, aby vzal z pece žhavé uhlí. Učinil tak bez zaváhání. Velice dobré.

Je čas pokračovat s dalšími, důležitějšími věcmi, vyzkoušet je nyní, když tato část fungovala dobře.